

Pravda a lež – realistické varianty havlovského axiomu

Autor: Václav Jan

Jsou slogany pro lidi a pak jsou nepsaná pravidla, jejichž prostřednictvím je realizována moc.

Jako oficiální moralistní maxima platí heslo, že „pravda a láska musí zvítězit nad lží a nenávistí“. Ve skutečnosti je tvrdě vynucován všeobecný respekt k postulátu, který může být formulován třeba takto: „Ve jménu lásky může zvítězit i správná lež nad nesprávnou pravdou, pokud by tato mohla být spojencem nenávisti“. Toto pravidlo není nikde tesáno do kamene, ovšem o to neodbytněji je přítomno v každém detailu společenského diskurzu.

Samozřejmě – co je v dané rovnici láska a co je nenávist, to určují majitelé normotvorných vlivových nástrojů podle svých představ, potřeb a záměrů.

Věděli jste, že muži už mohou běžně rodit a kojit? Ve Francii existují ženy, které se prohlásily za muže. Taková žena se prostě dostaví na úřad s tím, že se cítí být mužem. Jsou jí promptně změněny doklady a oficiálně se stává mužem. Všichni ji tak musí titulovat a jednat s ní jako s mužem. Některé tyto ženy ovšem následně otěhotněly, porodily a kojí děti. Načež politicky korektní novináři píší, jak je úžasné, že muž porodil děcko. Všechno je v nejlepším pořádku.

Tedy: Lež se stává pravdou, pokud to dopomůže lásce k vítězství nad nenávistí.

S rostoucím vlivem islámu v západní a severní Evropě se stávají již naprostým pravidlem útoky na křesťanské stavby a symboly. Oficiálně ale vůbec netušíme, kdo je asi tak může mít na svědomí. Jsou zdokumentovány stovky zničených či poškozených kostelů, křížů, soch nebo kapliček, ale prohlásit, že jde o akce muslimů, je automaticky odsouzeno jako spiklenecká teorie, jejíž šířitel bude navíc označen za podněcovatele nenávisti. Tato logika vychází z obavy, že přiřknout muslimům cosi jako kolektivní vinu by mohlo vést k obecné zášti vůči nim, a zvýšilo by to riziko násilí ze strany frustrovaného autochtonního obyvatelstva. Takže se dogmatem stala fikce, že vlastně nikdo za nic nemůže, a budeme to asi předstírat tak dlouho, dokud nelehnu popelem všechny církevní objekty. Je to typický příklad absolutně začarovaného kruhu.

Tedy: Pravda nesmí zvítězit nad lží, pokud by to znamenalo šanci pro nenávist, aby porazila lásku.

Jeden mladý genetik mi na otázku, jak může biolog jakožto exaktní vědec tvrdit, že rasy neexistují, poskytl komplikovanou odpověď zhruba tohoto znění: Vědecké poznatky a závěry z nich činěné představují spletenec složitých kontextů. Záleží vždy na interpretaci, která se ani v přírodních vědách nemůže izolovat od hledisek spjatých s celospolečenskou zodpovědností. Nepříjemným faktem je, že ve třicátých letech to byli přírodovědci a jejich poznání, na nichž bylo argumentačně postaveno mnoho z toho nelidského, co se odehrálo. Na rozdíl od humanitních vzdělanců, kteří se ukázali být lepšími vizionáři, sehráli mnozí přírodní vědci spíše ostudnou roli. Svým způsobem selhali a to znamená, že lidstvu leccos dluží. Už nejsme uzavřeni ve svém světě a nelze dopustit, aby byla naše práce postavena na nějakém ortodoxně exaktním základě, aby ignorovala etická hlediska a konala bez stálého vědomí spoluzodpovědnosti za vše, co se děje kolem nás. **V různých kontextech lze někdy výsledky výzkumů interpretovat rozličně, v takovém případě je nutno vždy preferovat ty pohledy, které podporují humanistické a antidiskriminační postoje, potvrzují pravdu o rovnosti všech lidí, což patří obecně k základním úkolům moderní vědy.** Je to mnohdy důležitější než nějaké přesné, matematické vyhodnocení nějaké té vědecké banality, jehož zneužití by mohlo mít potenciálně strašné následky!

Tedy: Láska musí zvítězit, a to i za cenu správné lži, nad pravdou, pokud ta by byla ve službách nenávisti.

V Evropě se utajují statistiky zločinnosti páchané imigranty. Když už se nějaké napůl podloudně uniklé údaje objeví, a přinesou děsivá čísla, málokdo si uvědomí, že i tak dostává obraz reality záměrně a brutálně zkreslený. Dejme si fiktivní příklad, vycházející z obvyklého poměru v reálných statistikách. Jestliže např. uslyšíte, že imigranti ve Švédsku spáchali 40 % znásilnění, je třeba k tomu přičíst další desítky procent, protože za imigranty jsou zpravidla považováni jen přistěhovalci v první, nebo někdy ve druhé generaci. Ve Švédsku narození Pákistánci, Iránci, Syřané atd., znásilňující švédské ženy, nejenže nejsou mezi těchto 40 % zařazeni, ale právě naopak, statisticky posílí kategorii „Švédi“, která podle takto zmanipulovaných údajů spáchala oněch zbylých 60% znásilnění. A je to.

Tedy: Lež zvítězila, protože pravda by mohla poškodit lásku v jejím boji s nenávistí.

Ve skutečnosti ovšem v těchto, stejně jako v nekonečné řadě dalších případů platí, že **nestydatá lež ve službách podivné lásky zvítězila nad pravdou, což je ospravedlňováno údajným bojem proti nenávisti**. Jakmile začne někdo určovat, co je pravda a lež podle toho, jak mu to vyhovuje v jeho boji za to, co pokládá za lásku, a proti tomu, co označí jako nenávist, je to cesta do pekel. Jakmile se jednou podařilo zrelativizovat veškeré hodnotové ukotvení společnosti, už není zatěžko znásilnit jakékoli slovo, změnit jeho význam, překroutit jakoukoli skutečnost.

Vytváření prostředí permanentní lži je zákonitě nejsilnější zbraní systému, který jde proti lidské a dějinné přirozenosti, zbraní nezbytně nutnou pro jeho přežití. Připustit si v čemkoli podstatném syrovou pravdu by znamenalo jeho okamžité zhroucení. Proto se bude za své lži bít až do posledního dechu.

Na Velikonoce se v chrámech žádný kazatel nezmínil, že Jidáš byl Žid a že to byli jeho soukmenovci, kteří nechali ukřižovat Ježíše. Podle církevních autorit je lépe tuto stěžejní část biblického příběhu vynechat, jistě není potřeba rozvádět proč. Není nad to občas poněkud upravit fakta a uhladit historii.

Zkrátka na cestě ke všeobecnému sbratření lidstva by pravda mohla představovat nepříjemnou překážku.

Ve skutečnosti není tento komunikační koncept motivován ani snahou chránit ohrožené menšiny, ani láskou k muslimům, ani starostí o blaho lidstva. Nejde o žádnou milosrdnou, prosociální lež. Jde o hladký a nenásilný průběh etnické a civilizační likvidace Evropanů.

Psáno pro Dělský potápěč